

Audiència. Presència orant de la Mare de Déu

Benet XVI en aquesta audiència es deté en la figura de Maria qui “va seguir amb discreció tot el camí del seu Fill durant la vida pública fins al peu de la creu, i ara segueix també, amb una pregària silenciosa, el camí de l'Església”.

09/04/2012

Benvolguts germans i germanes,

Amb la catequesi d'avui vull començar a parlar de la pregària en els Fets dels Apòstols i en les Cartes de sant Pau. Com sabem, sant Lluç ens ha lliurat un dels quatre evangelis, dedicat a la vida terrenal de Jesús, però també ens ha deixat el que ha estat definit com el primer llibre sobre la història de l'Església, és a dir, els Fets dels Apòstols. En ambdós llibres, un dels elements recurrents és precisament la pregària, des de la de Jesús fins a la de Maria, la dels deixebles, la de les dones i la de la comunitat cristiana. El camí inicial de l'Església està marcat, en primer lloc, per l'acció de l'Esperit Sant, que transforma els Apòstols en testimonis del Ressuscitat fins al vessament de la seva sang, i per la ràpida difusió de la paraula de Déu cap a Orient i Occident. Això no obstant, abans que es difongui l'anunci de l'evangelí, sant Lluç refereix l'episodi de l'Ascensió del Ressuscitat (cf. Ac

1,6-9). El Senyor dóna als deixebles el programa de la seva existència dedicada a l'evangelització i diu: *«Rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra»* (Ac 1, 8). A Jerusalem els Apòstols, que ja eren només onze per la traïció de Judes Iscariot, es troben reunits a casa per pregar, i és precisament en la pregària com esperen el do promès per Crist ressuscitat, l'Esperit Sant.

En aquest context d'espera, entre l'Ascensió i Pentecosta, sant Lluç esmenta per última vegada Maria, la Mare de Jesús, i els seus parents (cf. v. 14). Va dedicar a Maria les pàgines inicials del evangeli, des de l'anunci de l'àngel fins al naixement i la infància del Fill de Déu fet home. Amb Maria comença la vida terrenal de Jesús i amb Maria s'inicien també els primers passos de l'Església; en ambdós moments, el clima és el de

l'escolta de Déu, del recolliment. Avui, per tant, vull detenir-me en aquesta presència orant de la Mare de Déu en el grup dels deixebles que seran la primera Església naixent. Maria va seguir amb discreció tot el camí del seu Fill durant la vida pública fins al peu de la creu, i ara segueix també, amb una pregària silenciosa, el camí de l'Església. En l'Anunciació, a la casa de Natzaret, Maria rep l'àngel de Déu, està atenta a les seves paraules, les acull i respon al projecte diví manifestant la plena disponibilitat: *«Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules»* (Lc 1, 38). Maria, precisament per l'actitud interior d'escolta, és capaç de llegir la seva història mateixa, reconeixent amb humilitat que és el Senyor qui actua. En la visita que fa a la seva cosina Isabel, prorromp en una pregària de lloança i joia, de celebració de la gràcia divina, que ha omplert el seu cor i la seva vida, convertint-la en

Mare del Senyor (cf. *Lc* 1, 46-55).

Lloança, acció de gràcies, joia: en el càntic del Magníficat, Maria no mira només allò que Déu ha obrat en ella, sinó també el que ha realitzat i realitza contínuament en la història. Sant Ambròs, en un cèlebre comentari al Magníficat, convida a tenir el mateix esperit en la pregària i escriu: «Cadascú ha de tenir l'ànima de Maria per lloar el Senyor; cadascú ha de tenir l'esperit de Maria per alegrar-se en Déu» (*Expositio Evangelii secundum Lucam* 2, 26: pl 15, 1561).

També al Cenacle, a Jerusalem, «a la sala de la casa, on es reunien» els deixebles de Jesús (cf. *Ac* 1, 13), en un clima d'escolta i de pregària, ella està present, abans que s'obrin de bat a bat les portes i ells comencin a anunciar Crist Senyor a tots els pobles, ensenyant-los a guardar tot el que ell els havia manat (cf. *Mt* 28, 19-20). Les etapes del camí de Maria,

des de la casa de Natzaret fins a la de Jerusalem, passant per la creu, on el Fill li confia l'apòstol Joan, estan marcades per la capacitat de mantenir un clima perseverant de recolliment, per meditar tots els esdeveniments en el silenci del cor, davant Déu (cf. *Lc* 2, 19-51); i en la meditació davant Déu comprendre també la voluntat de Déu i ser capaços d'acceptar-la interiorment. La presència de la Mare de Déu amb els Onze, després de l'Ascensió, no és, per tant, una simple anotació històrica de quelcom que es va esdevenir en el passat, sinó que assumeix un significat de gran valor, perquè amb ells comparteix el més preciós que té: la memòria viva de Jesús, en la pregària; comparteix aquesta missió de Jesús: conservar la memòria de Jesús i així conservar la seva presència.

L'última al·lusió a Maria en els dos escrits de sant Lluc està situada el

dissabte: el dia del descans de Déu després de la creació, el dia del silenci després de la mort de Jesús i de l'espera de la seva resurrecció. I en aquest episodi enfonsa les arrels la tradició de Santa Maria en dissabte. Entre l'Ascensió del Ressuscitat i la primera Pentecosta cristiana, els Apòstols i l'Església es reuneixen amb Maria per esperar amb ella el do de l'Esperit Sant, sense el qual no es pot ser testimoni. Ella, que ja l'havia rebut per a engendrar el Verb encarnat, comparteix amb tota l'Església l'espera del mateix do, perquè en el cor de tot creient «Crist quedi format» (cf. *Ga* 4,19). Si no hi ha Església sense Pentecosta, tampoc hi ha Pentecosta sense la Mare de Jesús, perquè ella va viure d'una manera única el que l'Església experimenta cada dia sota l'acció de l'Esperit Sant. Sant Cromaci d'Aquileia comenta així l'anotació dels Fets dels Apòstols: «Es va reunir, per tant, l'Església a la sala del pis

superior junt amb Maria, la Mare de Jesús, i amb els seus germans. Així doncs, no es pot parlar d'Església si no hi és present Maria, la Mare del Senyor [...]. L'Església de Crist és allí on es predica l'encarnació de Crist de la Mare de Déu; i, on prediquen els Apòstols, que són germans del Senyor, allí s'escolta l'evangeli» (*Sermo* 30, 1: sc 164, 135).

El concili Vaticà II va voler subratllar de manera especial aquest vincle que es manifesta visiblement en pregar plegats Maria i els Apòstols, al mateix lloc, a l'espera de l'Esperit Sant. La constitució dogmàtica *Lumen gentium* afirma: «Com que Déu decidí de no manifestar solemnement el sagrament de la salvació humana abans de vessar l'Esperit promès per Crist, trobem els Apòstols abans de Pentecosta “*constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell*” (Ac 1, 14), i

també Maria implorant amb les seves pregàries el do de l'Esperit, el qual ja en l'Anunciació l'havia recoberta amb la seva ombra» (n. 59). El lloc privilegiat de Maria és l'Església, on «també és considerada membre extraordinari i totalment singular [...] i model més excels en la fe i en la caritat» (*ib.*, 53).

Venerar la Mare de Jesús en l'Església significa, per consegüent, aprendre d'ella a ser comunitat que prega: aquesta és una de les notes essencials de la primera descripció de la comunitat cristiana traçada en els Fets dels Apòstols (cf. 2,42). Ben sovint es recorre a la pregària per situacions de dificultat, per problemes personals que impulsen a adreçar-se al Senyor per a obtenir llum, consol i ajuda. Maria ens convida a obrir les dimensions de la pregària, a adreçar-nos a Déu no sols en la necessitat i no sols per a demanar per nosaltres mateixos,

sinó també de manera unànime, perseverant i fidel, amb «un sol cor i una sola ànima» (cf. Ac 4,32).

Benvolguts amics, la vida humana travessa diferents fases de pas, sovint difícils i àrdues, que requereixen decisions inderogables, renúncies i sacrificis. El Senyor va posar la Mare de Jesús en moments decisius de la història de la salvació i ella va saber respondre sempre amb disponibilitat plena, fruit d'un vincle profund amb Déu madurat en la pregària assídua i intensa. Entre el divendres de la passió i el diumenge de la resurrecció, a ella li va ser confiat el deixeble predilecte i amb ell tota la comunitat dels deixebles (cf. Jn 19, 26). Entre l'Ascensió i Pentecosta, ella es troba amb l'Església i en ella en pregària (cf. Ac 1,14). Mare de Déu i Mare de l'Església, Maria exerceix aquesta maternitat fins a la fi de la història. Encomanem-li totes les fases de pas de la nostra existència

personal i eclesial, entre elles la del nostre trànsit final. Maria ens ensenya la necessitat de la pregària i ens indica que només amb un vincle constant, íntim, ple d'amor amb el seu Fill podem sortir de «casa nostra», de nosaltres mateixos, amb valentia, per arribar fins als confins del món i anunciar per tot arreu el Senyor Jesús, Salvador del món. Gràcies.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
presencia-orant-de-la-mare-de-deu/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-presencia-orant-de-la-mare-de-deu/)
(24/02/2026)